

MOUNIRA AL SOLH

LOVERS, NAHAWAND AND SABA

SHE SANG ME SONGS AND I DIDN'T MIND

MOUNIRA AL SOLH
Lovers, Nahawand and Saba
She sang me songs and I didn't mind

Mounira Al Solh stelt haar eerste solotentoonstelling voor in Zeno X Gallery, na een eerste presentatie van haar werk in de groepstentoonstelling *OFF ROAD II* in 2021. De tentoonstelling *Lovers, Nahawand and Saba* bestaat uit nieuwe schilderijen alsook werken op papier en een film.

De tentoonstelling roept beelden op van de rijke muziekcène in Beiroet: deze floreerde in de jaren vijftig en zestig en kwam opnieuw tot bloei na de Libanese Burgeroorlog (1975-1990). De schilderijen evoceren de uitgelaten sfeer die er hing in de talrijke concertzalen en cafés, maar verwijzen ook naar de rijke filmindustrie uit Egypte, Syrië en Marokko; waarbij zangers vaak figureerden in hoofdrollen.

Het uitbundige kleurgebruik van Al Solh doet denken aan de flamboyante, soms kitscherige aankleding van de tv-shows en concerten in het Midden-Oosten. Beroemde muzikanten uit de Arabische wereld zoals Umm Kulthum, Fairuz, Sabah en Samira Tawfik, maar ook Sabah Fakhri worden in beeld gebracht zonder letterlijk geportretteerd te worden; de schilderijen roepen eerder het charisma of het aura op van de performers en refereren naar de inhoud van hun meest bekende liederen. Net zoals een bepaalde geur of smaak iemand kan katapulteren naar een lang vervlogen moment, kan muziek ook bepaalde gevoelens opwekken uit het verleden. De liederen van Fairuz doen Mounira Al Solh bijvoorbeeld denken aan haar ochtenden als kind tijdens de Libanese Burgeroorlog; veel van Fairuz' liederen worden in de Arabische wereld 's morgens beluisterd omdat zowel de ritmes als de teksten een opzwepend effect hebben. Ook het schilderij *The Sea, in Love; and the Cockroach Sings* illustreert een persoonlijke herinnering aan een geëngageerde Egyptische zanger die haar ouders ontmoetten in de jaren '70.

'Nahawand', 'Saba' en 'Ou'shak' (speels vertaald naar 'Lovers') zijn drie namen van toonaarden die gebruikt worden in zowel Arabische, Turkse als Perzische muziek. Muziek overstijgt immers talige én geografische grenzen en brengt mensen samen. Van Syrië en Marokko tot Irak en Soedan kennen mensen bijvoorbeeld dezelfde live opnames van de Egyptische zangeres Umm Kulthum, of Warda en Baligh Hamdi, inclusief het gejuich en geapplaudisseer van het publiek. De Arabische woorden en zinnen in Al Solhs schilderijen zijn sonische elementen, die net als de vele andere visuele elementen verscheidene associaties oproepen en ritme verlenen aan de composities.

De woorden kunnen vaak ook gelezen worden als stemmen die tekeergaan tegen onrecht. Muziek speelde tenslotte een belangrijke rol tijdens de Libanese revolutie in 2019. Het verzet werd voornamelijk geleid door vrouwen en jongeren, waarbij er gedanst en gezongen werd op straat als vreedzame vorm van protest. Muziek kan ook helpen bij het verwerken van trauma's, zoals de recente explosie in de haven van Beiroet op 4 augustus 2020.

De film *The Un-Musical Vase* is een compilatie van zelfgemaakte clips waarin Al Solh danst en zingt, als een manier om zich op te warmen en te ontspannen in de studio. Om de muziek te versterken in haar atelier, gebruikt de kunstenaar meestal een vaas. De korte muziekclips verwijzen naar de alomtegenwoordigheid van dansvideo's op sociale media - met technische imperfecties - en de manier waarop mensen tijdens de pandemie intieme video's met elkaar deelden. Al Solh zoekt met dit werk de grenzen op tussen de private en publieke sfeer.

Mounira Al Solh (1978) woont en werkt in Nederland en Libanon. Ze studeerde schilderkunst aan de Libanese Universiteit in Beiroet en beeldende kunsten aan de Gerrit Rietveld Academy in Amsterdam. Van 2006 tot 2008 was ze resident aan de Rijksakademie in Amsterdam.

In 2017 nam ze deel aan documenta 14 in Kassel en Athene. In 2022 had ze solotentoonstellingen in BALTIC Centre for Contemporary Art in Gateshead en Felix Nussbaum Haus in Osnabrück. Andere solotentoonstellingen vonden plaats in Mori Art Museum in Tokio (2020), Musée National Pablo Picasso in Vallauris (2020), The Art Institute of Chicago (2018), Mathaf in Doha (2018), Alt Art Space in Istanbul (2016), KW Institute for Contemporary Art in Berlijn (2014), Centre for Contemporary Arts in Glasgow (2013), Art in General in New York (2012) en Stedelijk Museum Bureau Amsterdam (2011).

MOUNIRA AL SOLH
Lovers, Nahawand and Saba
She sang me songs and I didn't mind

Mounira Al Solh presents her first solo exhibition at Zeno X Gallery, following an initial presentation of her work in the group exhibition *OFF ROAD II* in 2021. The *Lovers, Nahawand and Saba* exhibition consists of new paintings as well as works on paper and a film.

The exhibition evokes images of Beirut's rich music scene: it flourished in the 1950s and 1960s and then bloomed again after the Lebanese Civil War (1975–90). The paintings conjure up the elated atmosphere that prevailed in the numerous concert halls and cafés, but also refer to the rich film industry from Egypt, Syria and Morocco, in which singers often featured in leading roles.

Al Solh's exuberant use of colour is reminiscent of the flamboyant, occasionally kitschy sets of Middle Eastern TV shows and concerts. Famous musicians from the Arab world such as Umm Kulthum, Fairuz, Sabah and Samira Tawfik as well as Sabah Fakhri are shown without being literally portrayed; rather, the paintings call up the charisma or aura of the performers and refer to the content of their most famous songs. Just as a certain smell or taste can propel someone to a far-off moment, music can also evoke certain feelings from the past. Fairuz's songs, for instance, remind Mounira Al Solh of mornings as a child during the Lebanese Civil War; many of Fairuz's songs are listened to in the Arab world in the morning because both the rhythms and the lyrics have a compelling effect. The painting *The Sea, in Love; and the Cockroach Sings* also illustrates a personal memory of a committed Egyptian singer her parents met in the 1970s.

'Nahawand', 'Saba' and 'Ou'shak' (playfully translated as 'Lovers') are three names of keys used in Arabic, Turkish and Persian music. After all, music transcends linguistic as well as geographical boundaries and brings people together. From Syria and Morocco to Iraq and Sudan, for instance, people know the same live recordings of Egyptian singer Umm Kulthum, or Warda and Baligh Hamdi, including the cheers and applause of the audience. The Arabic words and phrases in Al Solh's paintings are sonic elements which, like the many other visual elements, evoke several associations and lend rhythm to the compositions.

The words can often also be read as voices rising up against injustice. Music played an important role during the Lebanese revolution in 2019. The resistance was mainly led by women and young people, with dancing and singing in the streets as a peaceful form of protest. Music can also help process trauma, such as the recent explosion at the Port of Beirut on 4 August 2020.

The film *The Un-Musical Vase* is a compilation of self-made clips in which Al Solh dances and sings, as a way to warm up and relax in the studio. To amplify the music in her studio, the artist often uses a vase. The short music videos refer to the ubiquity of dance videos on social media – with technical imperfections – and the way people shared intimate videos with each other during the pandemic. With this work, Al Solh explores the boundaries between the private and public spheres.

Mounira Al Solh (1978) lives and works in the Netherlands and Lebanon. She studied painting at the Lebanese University in Beirut and fine arts at the Gerrit Rietveld Academie in Amsterdam. From 2006 to 2008 she was a resident at the Rijksakademie in Amsterdam.

In 2017 she participated in documenta 14 in Kassel and Athens. In 2022 she had solo exhibitions at BALTIC Centre for Contemporary Art in Gateshead and Felix Nussbaum Haus in Osnabrück. Other solo exhibitions took place at Mori Art Museum in Tokyo (2020), Musée National Pablo Picasso in Vallauris (2020), The Art Institute of Chicago (2018), Mathaf in Doha (2018), Alt Art Space in Istanbul (2016), KW Institute for Contemporary Art in Berlin (2014), Centre for Contemporary Arts in Glasgow (2013), Art in General in New York (2012) and Stedelijk Museum Bureau Amsterdam (2011).

Silicone, Poppies and a Couple of Invisible Deffs
2022
oil on canvas
235 x 206 cm

Sheikh Imam as Seen by
2022
oil on canvas
45 x 35 cm

Brown Fish; His Voice
2022
oil on canvas
206 x 183 cm

Skulls, Hands and Hearts, in Her Red
2022
oil on canvas
99 x 70 cm

Sheikh Imam as Seen by
2022
oil on canvas
44,5 x 74 cm

The Sea, in Love; and the Cockroach Sings
2022
oil on canvas
162 x 209 cm

Illuminated Darkness
2022
oil on canvas
97 x 71 cm

Wanted, Blind, Beloved, in Jail and on the Water
2022
ink, gouache, watercolour, collage, pencil and pen on paper
59,2 x 41,8 cm

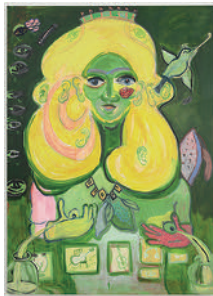
Wanted, Blind, Beloved, in Jail and on the Water
2022
ink, gouache, watercolour, collage, pencil and pen on paper
59,2 x 41,8 cm

Ya Habibi Ya Eini
2022
oil on canvas
82,5 x 134,5 cm

Wanted, Blind, Beloved, in Jail and on the Water
2022
ink, gouache, watercolour, collage, pencil and pen on paper
59,2 x 41,8 cm

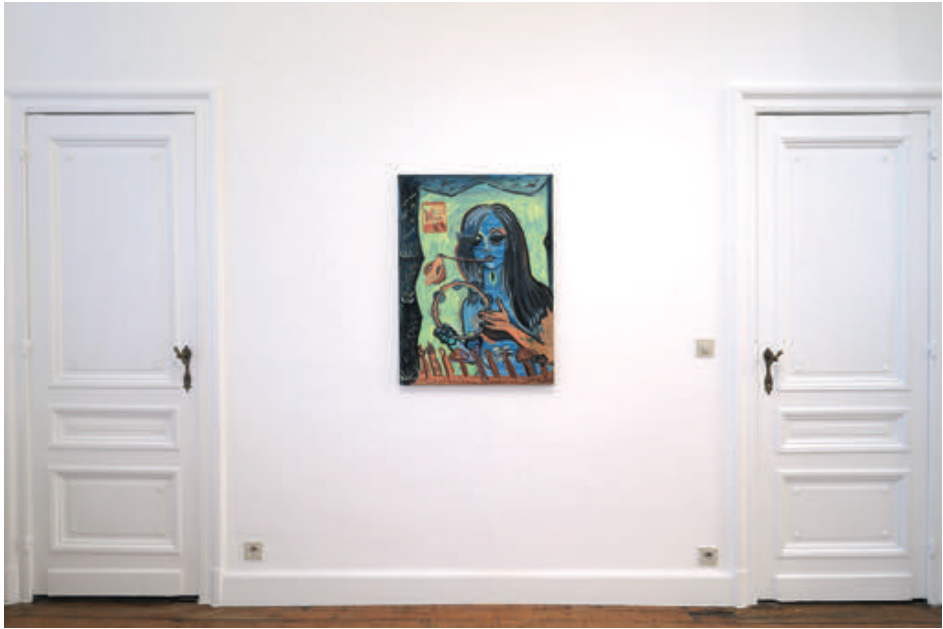
I Wish We Were Her Golden Milk
2022
oil on canvas
144,5 x 104 cm

The Un-Musical Vase
2022
video played on old iPhone placed in vase
(edition of 5)

Wanted, Blind, Beloved, in Jail and on the Water
2022
ink, gouache, watercolour, collage, pencil and pen on paper
59,2 x 41,8 cm

all photos: Peter Cox

ZENO X GALLERY

FRANK DEMAEGD

NOVEMBER 30 - DECEMBER 17, 2022

JANUARY 11 - JANUARY 28, 2023

OPEN WEDNESDAY TILL SATURDAY 1-6 PM

ZENO X GALLERY ANTWERP SOUTH · + 32 3 216 38 04 · INFO@ZENO-X.COM
LEOPOLD DE WAEPLAATS 16 · 2000 ANTWERP SOUTH · BELGIUM